

Úmrtí. — Dr. *Richard Špaček* narodil se dne 23. listopadu 1864 v Laškově (politický okres Litovel). Na Hané byla jeho kolébka, na Hané kromě dvou roků strávil celý svůj život, Hanákem byl od hlavy do paty spojuje v sobě všechny světlé stránky této povahy, jako chladnokrevnost, rozvahu atd.

Od roku 1875 až do roku 1883 studoval s výborným prospěchem na slovanském gymnasiu v Olomouci, která se probouzela tehdy k novému, národnímu životu. Okolí budilo v mladém gymnasistovi nadšení vlastenecké, které nikdy nevyhaslo. V Olomouci dr. Špaček kromě dvou kaplanských let ztrávených v horách setrval až do smrti, tedy bezmála 50 roků. V Olomouci absolvoval v letech 1883—1887 s výtečným prospěchem studia bohoslovecká a tamtéž posvětil ho biskup hrabě Belrupt-Tyssac dne 5. července 1887 na kněze. Dne 20. téhož měsíce a roku poslal jej tehdejší kardinál Fürstenberg za kooperátora do německých hor — do Potštátu (Bodenstadt) u Hranic. Po dvou letech (5. července 1889) byl ustanoven kooperátorem na farnosti svatého Michala v Olomouci a po dalších dvou letech kaplanování stal se dne 28. září 1891 zatímním učitelem náboženství při *státní německé reálce* v Olomouci, kde působil sedm let, až do 30. června 1898, kdy byl jmenován skutečným učitelem *českého gymnasia*, na kterém sám byl kdysi studoval. Prof. Špaček imponoval svým vzděláním, uhlazeným chováním a otcovským jednáním svým žákům, Němcům i Čechům; všichni ho chovají v nejlepší památce. Jak se při tom sám dále soukromě vzdělával, o tom svědčí akademická hodnost doktora bohosloví, které dosáhl dne 9. března 1893, když byl po čtyřech přísných zkouškách podal dissertaci *De sensu et interpretatione s. Scripturae*. Tato práce byla příznakem Špačkovy lásky k biblickému studiu. Na podzim roku 1896 habilitoval se způsobem na fakultě Olomoucké tehdy obvyklým pro biblicum Nového zákona, o jehož stolici se také ucházel. Roku 1903 (v květnu) habilitoval se opět pro speciální dogmatiku, když byla stolice tohoto oboru odchodem profesora dra Karla Wisnara uprázdněna. Dne 31. srpna téhož roku byl jmenován mimořádným a dne 19. června 1907 řádným profesorem řečeného oboru při jmenované fakultě. „Přednášel velmi jasně, zřetelně a výrazně. Zejména partii o Eucharistii dovedl nám podati tak, že nás rázem upoutal. Neobyčejně znalý byl v Písmě svatém, každý dogmatický traktát doprovodil bohatou citací a stejně i od nás žádal, abychom Písmo svaté se naučili znáti. Ježto zůstával věren svému hanáckému původu, honosil se příkladným klidem, vzácnou rozšafností v úsudku a láskou k míru a pokoji. Byl všeobecně

oblíben, poněvadž nikoho nikdy nezarmoutil, zůstáváje vždy vyrovnaný, neukvapený, konciliantní a moudře shovívavý“ (šéfredaktor Zamykal, jeho bývalý posluchač).

Literární činnost v oboru dogmatickém Špaček zahájil kázáním o víře (Katechetické listy z r. 1895) a studií o potřebě a užitečnosti svatě zpovědi (Alétheja z roku 1898). K prvotinám Špačkovým možno také počítati článek v Časopise katolického duchovenstva (jehož pravidelným příspěvkatelem byl) „O mši svatě“ (r. 1898). Vrcholného bodu došla tato snaha Špačkova v životním jeho díle *„Katolická věrouka“*. V rukopise jest dokončena, tiskem však vyšla dosud toliko *třetího dílu část první* (O milosti, o svátostech vůbec) v Praze, nákladem Dědictví svatého Prokopa r. 1920 a téhož dílu *třetího část druhá* (O svátostech zvláště, o dokonání nebo o posledních věcech) v Praze roku 1922. S tiskem prvního dílu bylo již počato. Špačkova věrouka je s to, aby učinila zadost požadavkům, které měl zvěčnělý na mysli, když napsal v předmluvě: „Měl jsem na zřeteli *studující bohosloví, kněžstvo a katolickou inteligenci*, protože *„Soustavná katolická věrouka pro lid“*, kterou sepsal P. Fr. Žák T. J., již vychází nákladem *Dědictví svatého Jana v Praze*. Studujícím bohosloví chtěl jsem poskytnouti vědeckou příručku, aby bez velikých potíží jazykových, jako tomu jest u latinských učebnic, mohli studium věrouky pěstovati s větším zájmem a s větším úspěchem. Kněžstvu poslouží tato věrouka jako vhodná pomůcka, aby se mohlo snadno o věroučných pravdách orientovati a znalost jejich prohlubovati. I katolický inteligent nalezne v této hojné látce pro poučení vlastní i jiných“. Dr. Špaček, muž v každém ohledu praktický, vtiskl tento rys povahy své také své práci; jako došel třetí díl tohoto cíle, tak ho bohda dosáhnou i první dva díly, až vyjdou.

Veliké množství článků obsahu dogmatického Špaček uložil v *Českém slovníku bohovědném*. Zpracoval hesla: *aplikace hmotnosti a formy při svátostech, „Auctorem fidei“, cíl člověka, církevní učení, dogma, dějiny dogmat, dogmatika, donum perseverantiae, donum superadditum, dosti učinění, Duch svatý*.

Špaček byl muž práce; o ní pojednal v prvním samostatném spise *„Práce ve světle zjevení Božího“* (21. svazek „Vzdělávací knihovny katolické“, Praha 1901).

Se zvláštní snahou pěstoval dr. Špaček *náměty eucharistické*, které zahájil studií o mši svatě v Časopise katolického duchovenstva, výše již uvedenou. Psal o *předpodstatnění* (Rádce duchovní, 1902), *„Die hochheilige Eucharistie bei den Nestorianern“* (Linzer p. th. Quartalschrift, 1902), česky o tomtéž thematu v „Eucharistii“ roku 1902, o skutečné přítomnosti Ježíše Krista ve Svátosti oltářní (ČKD 1902 a 1903, zvláštní otisk v Praze 1903). O Eucharistii, jakožto zdroji života nadpřirozeného, promluvil dr. Špaček dne 13. září 1912 na 23. světovém kongresu eucharistickém řeč, uveřejněnou v ČKD roku 1912. Rád referoval o publikacích s tohoto pole; sr. Našinec z roku 1902 (o eucharistických kázáních Ondruškových, o Bilezewského Eucharistii ve světle nejstarších památek), ČKD 1918—20 (Studie Nicolusiho). Zde jest možno uvést také článek „Jakob Afraates und seine Lehre über die heiligen Sakramente“ (Linzer Quartalschrift, 1906).

Christologické práce své počal uveřejňovati ve „Vychovatelských Listech“ roku 1905 (přednáška, kterou měl v Olomouci dne 13. června 1905 na katechetickém kursu o *Ježíši Kristu v řádě přirozeném i nadpřirozeném*). Rok na to (1906) vydává již samostatnou knížku o *„Božství Ježíše Krista“* (40. svazek Vzdělávací knihovny katolické). S protestanskými studiemi christologickými seznamuje českou veřejnost v rozpravách o čtvrtém evangelii v protestantském badání (ČKD 1909) a o tom, nalezla-li moderní theologie protestantská historického Ježíše (ČKD 1910). Studiemi dalšími, jejichž zlomky jsou recenze Seitzova Evangelia o Synu Božím (ČKD 1908) a Feilderova Ježíše (Hlidka 1911) propracoval se Špaček k nejlepšímu svému dílu z tohoto oboru: „Ježíš Kristus jako božský Mesiáš a pravý syn Boží dle synoptiků“ (Vzdělávací knihovny katolické svazek 59., Praha 1913).

Ohlas Špačkovy činnosti katechetické možno spatřovati v desátém

vydání Fischer-Poimonovy „Katolické liturgiky“, kterou Špaček vydal roku 1907 v Olomouci, jakož i v apologetické knížce *„Vzniklo křesťanství z budhismu nebo z řecké a římské filosofie?“* (Praha 1908). K tomu se druží přednáška a článek *„Světový názor křesťanský jest vůči vědě úplně oprávněn“* („Našinec“ 1912).

Dr. Špaček snažil se, aby stál vždycky na výši doby, sledoval pečlivě nejnovější zjevy v oboru dogmatiky a seznamoval s nimi posluchače i čtenáře *Časopisu katolického duchovenstva* (na př. Cím jest úkon viny odůvodněn a kterak vznikne, 1923; O významu katolických dogmat, 1923), brněnské *„Hlídky“*, olomouckého *„Našince“* a olomoucké *„S. Eucharistie“* (O přijímání a uctívání nejsvětější Eucharistie v minulosti, 1924, str. 19, 37, 70, 81, 104. — Kramp, O podstatě a účtě Eucharistie, 1925, str. 4, 26, 51, 77, 104, 130). Ještě v tomto ročníku *Časopisu katolického duchovenstva* Špaček referoval o Bordově L'extrême onction (str. 80) a Lahousse-ově Apologie de la divinité de Jesus-Christ (80—82), o Hugonových „Tractatus dogmatici . . .“ (str. 163 nn.).

V poslední době obíral se dr. Špaček otázkami *mariologickými*, o kterých počal populárně psát již roku 1904 (Náš domov, Jubileum prohlášení dogmatu o Neposkvrněném Početí Panny Marie). V *Časopise katolického duchovenstva*, ročník 1925, na str. 169—177 pojednal o *„Svědectvích pro pobyt a smrt Panny Marie v Efesu“*. Letos o velikonočních přednášcích na homiletickém kursu v Olomouci o *„Mariologii na kazatelně“* (uveřejněno ve Věstníku duchovenských jednot diecése brněnské a olomoucké).

Špaček se do popředí nikdy netlačil, byl však pro svou rozsáhlou vyhledávanost pro četné důležité úřady. Již 8 srpna 1906 jmenován byl členem zkušební komise při zkouškách katechetských pro školy měšťanské i střední a 3. října 1911 prosynodálním examinatorem při zkouškách kandidátů farních obročí. Téhož roku zvolen byl po prvé děkanem bohoslovecké fakulty pro studijní rok 1911—12, kterýžto úřad zastával také v letech 1917—18 a 1922—23. Dne 12. prosince 1914 byl povolán za předsedícího arcibiskupské konsistoře olomoucké. Dne 20. listopadu 1914 stal se arcibiskupským komisařem při českém státním gymnasiu v Zábřehu. Dne 16. května 1919 zemská školní rada v Brně vyslovila souhlas se jmenováním dra Špačka zástupcem katolické církve v české okresní školní radě města Olomouce. Arcibiskup Stojan jmenoval Špačka svým nástupcem v zemské školní radě brněnské, k uskutečnění tohoto práva však pro nepřízeň doby nedošlo.

Dne 20. února 1920 ustanoven byl dr. Špaček superiorem kongregace sester III. řádu svatého Dominika mateřince Řepčinského.

Špaček byl také členem církevního diecésního soudu a od 28. ledna 1923 zastával úřad obhájce svazku manželského.

Dobré srdce jeho zavedlo ho již záhy do spolku svatého Vincence z Pauly a později do Červeného kříže, jehož místní odbor olomoucký vedl jakožto *předseda* od převratu v roce 1918.

Špaček měl hojně zkušenosti ze školství a proto byl již roku 1913 zvolen předsedou Matice Cyrilo-Methodějské v Olomouci; tento úřad zastával až do své smrti, tedy více než 11 roků. Valná hromada tohoto školského spolku uznávajíc jeho zásluhy zvolila jej roku 1924 *čestným členem*.

Dr. Špaček byl duch nadaný, který pracoval snadno a rychle. Jeho vlohám dlužno přičítati, že při veškeré činnosti profesorské, spisovatelské a pod. mohl také vydatně vypomáhati v duchovní správě, zejména svému bratrovi Metodovi, faráři ve Zvoli. Vlohy dovozovaly dru Špačkovi zasedati za lidovou stranu ve správní komisi města Olomouce po převratu, býti členem dozorčího výboru v Raiffeisence, spoluzakládati Moravsko-slovenskou banku v Olomouci a říditi ji, jakožto členu správní rady od jejích prvo počátků.

Jmenované úřady byly pro Špačka spolu vyznamenáním. Kromě toho dostalo se mu 20. října 1908 důstojnosti čestného rady arcibiskupské konsistoře v Olomouci, dne 20. července 1921 jmenován byl tajným komořím a 20. srpna 1923 domácím prelátem Jeho Svatosti. Dne 7. června 1924 dostal dekrét skutečného člena Akademie sv. Tomáše Akv. v Praze.

Dr. Špaček byl kněz ryzího smýšlení církevního. Veškeré své jmění (něco přes 100.000 Kč) věnoval na účely kulturní a charitativní, ustanoviv *fakultu C. M. universální dědičkou*. Dobře o něm napsal bývalý jeho posluchač, nyní šéfredaktor „Našince“, že s drem Špačkem *odchází kněz bezúhonný, vlastenec dobré ráže, člověk ušlechtilý, vzorně společensky vychovaný, poctivec, charakterní každým coulem, muž světa znalý, vzdělaný a učený*. J. H.

P. Prof. ThDr. Richard Špaček

* 23. listopadu 1864, Lašov u Náměště na Hané

† 23. září 1925, Olomouc

LITERATURA.

Dr. *Richard Špaček*: **Katolická věrouka.** Díl 1. O Bohu. Nákladem Dědictví sv. Prokopa. V Praze 1926. Tiskem Cyril.-Metod. kniht. V. Kotrby v Praze. Stran 212. Cena 20 Kč.

K dříve již vydanému dílu III. Špačkovy dogmatiky, vychází jako podíl č. 65 pro členy Dědictví sv. Prokopa svazek další, v němž se ve dvou knihách probírá nauka o Bohu jediném a trojjediném a

přidán jest i úvod do věrouky, totiž její pojem, rozdělení, předmět úkol a dějiny.

Dílo Špačkovo vyšlo z praxe. Svého času byl to neúnavný prelát dr. Tumpach, který snažil se pro Dědictví sv. Prokopa získati díla z oborů, které v naší bohoslovné literatuře nebyly zastoupeny. Zpracování věrouky smluveno s profesorem tohoto předmětu na fakultě olomoucké dr. Rich. Špačkem, který dílo své dokončil, avšak pro válečné poměry vydání celého díla se nedočkal. Rovněž ani dr. Tumpach se toho nedožil.

Dr. Špačkovi tanula na mysli obsáhlejší příručka věrouky, která by v praxi sloužila jak bohoslovcům, tak i kněžím ke studiu. Proto dílo svoje jasně rozčleňuje, dotýká se stručně všech otázek důležitých, ale nerozvádí jich obsírně, aby dílo nevzrostlo. Z praktických příruček se nejvíce přibližuje kompendiu dra Bartmanna (vyšlo již III. vyd.), jehož rozdělení, postupu a zpracování látky se celkem také drží.

Autor snaží se podati každou pravdu co nejjasněji, při každé věroučné pravdě podává napřed výklad pravdy samé, zmiňuje se, kdy článek ten a z jakého důvodu byl prohlášen, a provádí pak důkaz jak z Písma sv., tak i z tradice, a kde třeba i z rozumu. Při tom dotýká se stručně rozličných názorů bohoslovců a zaujímá k nim stanovisko. Je-li třeba, probírá obsírněji i bludy a stručně je vyvrací. Kde toho látka žádá, shledáváme se i s exkursemi dogmaticko-historickými.

Ve svých důkazech nezachází do maličkostí, přináší obyčejně doslovně jednotlivé důkazné texty a, kde třeba, krátce je vysvětluje. Podobně i při důkazech patristických. To je zajisté předností práce Špačkovy, že právě tyto části důkazné nepřeplyne a tím neubírá dílu svému přehlednosti a jasnosti. Dobré jest, že při zvláště důležitých textech uvádí znění jejich v originále. Každý oddíl je doplněn výčtem příslušné literatury, pro studium potřebné.

Po úvodě všeobecném, o němž byla již dříve zmínka, pojednává nejprve o jsoucnosti Boží a probírá možnost poznati Boha přirozeným rozumem, potom pojednává o poznání Boha vědeckém a jeho odpůrcích, kde se zmiňuje o agnosticismu, modernismu a atheismu, vysvětluje povahu poznání Boha na světě, promlouvá o nadpřirozeném poznání Boha.

Druhá část jedná o bytnosti Boží, kterou vykládá, a určuje poměr její k vlastnostem Božím, o nichž pojednává část třetí, a to nejprve všeobecně a pak podrobně podle známého rozdělení na vlastnosti Božího bytí a vlastnosti Boží činnosti, kde obsírně se mluví o Božím poznání a Boží vůli.

Kniha druhá je věnována nauce o Bohu trojjediném čili o Boží Trojici. Po úvodu a vytknutí významu této nauky rozdělně celek na čtyři hlavy, v nichž pojednává 1. o tom, že jsou tři božské osoby, při čemž vykládá také bludy proti nejsv. Trojici a věroučné stanovisko církve, 2. o tom, že tři božské osoby jsou jediný Bůh, 3. proč jsou v Bohu tři osoby a 4. kterak se má tato nauka k našemu poznání. Tím se vyčerpává celá nauka o nejsv. Trojici.

Právě v tomto oddílu nepouští se spisovatel do podrobných spekulací, ale má ustavičně cíl svůj před očima a snaží se určitě a jasně

vyložiti dotyčné pravdy a upozorniti na bludy povstávší. Právě tato část jistě poslouží co nejlépe v praxi kazatelům, katechetům atd.

Zbývá, aby dílo Špačkovo bylo doplněno dílem druhým „Christologii“, což se, jak oznámeno, stane v podílu příštím, kterým bude věrouka dokončena. Tím se dostává theologické naší literatuře díla, které vhodně doplní naše věroučné příručky svojí soustavností. Doposud měli jsme pouze spisy mající za účel populární výklad, jako jsou díla, jež napsali Jirsík, Rezáč, Fr. Žák, atd., nebo potřeby školské.

Jest si zajisté přáti, aby dílo rozšířilo se co nejvíce a přineslo v praxi užitek co nejhojnější. Svým založením a zpracováním je k tomu způsobilé.

V. Müller.

Dr. Rich. Špaček: Katolická věrouka. Díl II. Kniha 3. O stvoření. Kniha 4. o Bohu Vykupiteli. Nákl. Dědictví sv. Prokopa v Praze, 1930. Podíl údů 1927—1929. Č. 66. Cena 35.— Kč.

Tímto svazkem dokončuje se dílo, kterým se dostává naší katol. veřejnosti úplné věrouky, zpracované, aby jak sám, zatím zesnulý autor podotýká, »studující bohosloví, kněžstvo a katolická inteligence měla příručku českou, by bez velikých obtíží jazykových, jako tomu u latinských učebnic, mohli studium věrouky pěstovati s větším zájmem a pronikavějším úspěchem. Kněžstvu pak má dílo sloužiti jako vhodná pomůcka, by se mohlo o věroučných pravdách snadno orientovati a jejich znalost prohlubovati.« Tento účel dílu vytčený určuje ovšem i formu díla, které pravdy jednotlivé shrnuje v krátké these, označené stupněm věroučné jistoty (de fide atd.), k čemuž se připojuje stručný výklad these, stanoví se výměr pravdy a osvětluje po stránce negativní vyvrácením bludů proti pravdě se vyskytujících. Následují pak důkazy z Písma sv. a tradice, které zahrnují jen místa známější a důležitější, jež se případně vysvětlují a vykládají. V důkaze patristickém uvádějí se opět jen místa nejprůběhavější úplně, při ostatních upozorňuje je na nejdůležitější výroky. Nezanedbává se ani důkaz rozumový, kde lze ho užiti, krátce se upozorňuje na závěry bohovědných škol, při čemž zvláště se běře ohled na sv. Tomáše Akvinského. Nejdůležitější texty uvádějí se aspoň v poznámce v originálním znění. Neméně věnována pozornost méně důležitým názorům bohoslovců a potom námitkám proti jednotlivým pravdám hlavně od protestantů, racionalistů, modernistů atd. uváděných.

Tímto postupem zpracováno celé dílo, čímž nabývá přehlednosti zvláště potřebné každé příručce vědecké. Zesnulý spisovatel rozhodl se pro tento způsob, protože praxe, v níž užíval příruček cizojazyčných,

přesvědčila ho o výhodách a praktičnosti jednotlivých těchto kompendií. Nejvíce se ve svém díle přidržel příručky Dra Bartmanna, jejíž pateré vydání v nedlouhé době svědčí nejlépe o její praktičnosti.

Celé dílo je rozděleno obvyklým způsobem ve tři díly, v nichž po úvodu pojednávajícím o pojmu, rozdělení, předmětu a dějinách katol. dogmatiky, vykládá díl I. nauku o Bohu jediném a trojjediném, díl II. o stvoření a Bohu Vykupiteli, díl III. o milosti, svátostech a posledních věcech člověka.

Ježto o obou dříve vydaných dílech (nejdříve vyšel díl III. r. 1924, díl I. r. 1926), bylo na tomto místě již obšírně pojednáno, zmiňujeme se ještě o dílu II.

Pojednává se v něm nejprve v třetí knize (celého díla) o stvoření, v níž jest nejen vyložena tvůrčí činnost Boží, vyvrácen především monismus ve všech odstínech, ale pojednáno též o zachovávaní a řízení světa, prozřetelnosti Boží a účelu stvoření. Na to následuje pojednání o tvorech Božích, andělech, jejich povýšení a pádu, o andělech strážných a zlých, pak o lidech v řádu přirozeném, kde zvláště promluveno obšírněji o duši lidské, a v řádu nadpřirozeném. Zvláštní článek věnován pádu prvních lidí a hříchu dědičnému, tak důležitému v nauce o vykoupení člověka. Kniha čtvrtá je podrobnou christologií, vykládající nejen o osobě Vykupitelově, jeho obou přirozenostech, nýbrž i o jejich hypostatickém spojení a jeho důsledcích. V druhé části této knihy shledáváme podrobné výklady o díle Vykupitelově, v němž vyloženy vlastně články 4—7 ap. vyznání víry, k nimž se řadí soustavné pojednání o trojím úřadě Ježíše Krista a zakončuje se podrobnou Mariologií, která poslouží jistě i kazatelům.

Jednotlivé části probrány jsou podrobně a poskytují jasný obraz o každém článku víry a informují také bezpečně o rozličných otázkách, jež se k dotýčným dogmatům přimykají. Způsob výkladů drží se postupu, který hned na počátku byl vyličen.

Procházíme-li podrobně dílem Špačkovým, musíme doznati, že spisovatel dostal tomu, co učinil cílem svojí práce, podati totiž praktickou příručku věrouky. Vidíme všude snahu vyhnouti se všemu, co by vadilo přehlednosti a jasnosti látky. Z toho důvodu upustil spisovatel také od jakéhokoliv úsilí po zvláštnosti a originalitě své práce, dobře jsa si vědom, že snad původností zpracování bylo by získalo dílo po stránce vědecké, ale utrpělo po stránce praktické, k níž vlastně jest určeno. Proto také i po předčasné smrti autorově byla pokud možno zachována cesta jeho a doplňky omezily se více na stránku formální. Všem dílům k ulehčení orientace přidán rejstřík jmenný a věcný, který sestavil V. Müller. I v tom dbáno potřebné stručnosti a přehlednosti.

Dílem tím doplňuje Dědictví sv. Prokopa opět svoje publikace o dílo, které nám v theologické literatuře doposud chybělo. Povstalo-li Dědictví sv. Prokopa právě před 70 lety (ustavilo se r. 1860, úchvala stanov stala se r. 1861) ze skutečné potřeby, aby pořizena byla vlastní bohoslovecká literatura česká, možno jistě říci, že svému úkolu čestně dostalo.

Na 60 knih vydáno nákladem Dědictví ze všech oborů vědy theologické. Dědictví přispělo vydatně k realizování jiných podniků theologických, jako je Časopis katol. duchovenstva, jenž vzkříšen, theologická encyklopedie atd. Ovšem zbývají ještě dnes značné úkoly, které změněnými poměry vydavatelskými velmi jsou ztíženy. Je to na př. jeden z usnesených již úkolů, totiž »K n i h o v n a c í r k e v n í c h O t c ů«, k jejímuž uskutečnění doposud přistoupeno býti nemohlo. Je jistě svatou povinností všeho katol. duchovenstva, aby přístupováním za členy účel Dědictví sv. Prokopa podepřelo. Členem Dědictví sv. Prokopa se stává, kdo složí vklad 100 Kč a právnická osoba (řehole, spolky, knihovny atd.) 250 Kč. Za to dostává se členům zdarma všech členských podílů, které Dědictví sv. Prokopa vydá.*)

Václ. Müller.